

всичко онова, което днесъ ще сложатъ на трапезата ти. Довечера ще дойда и тогава ще ти кажа, съ какво се храня, та съмъ здравъ и силенъ, и защо ти си съ боленъ стомахъ.

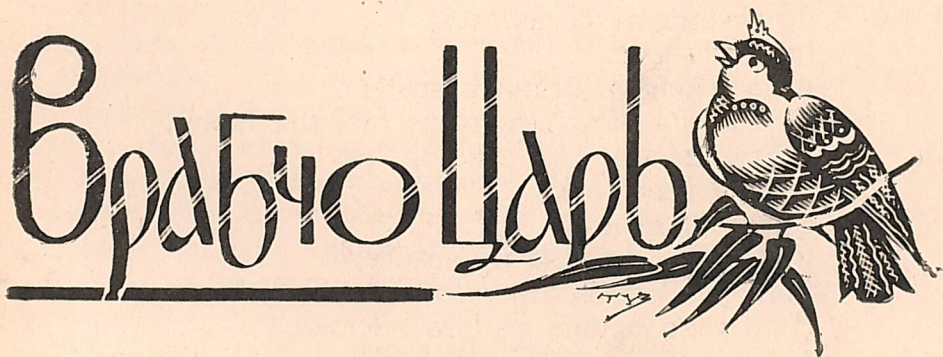
А когато слънцето клюмнало на заходъ и овчарьтъ дошълъ, донесли сжда. Той го поелъ и внимателно сложилъ предъ султана. После бръкналъ въ торбата си, извадилъ своитъ букови гаванки и ги сложилъ до сжда съ царскитъ гостби.

— Господарю, — казалъ овчарьтъ, — като отхлупилъ сжда. — Ето, това е яденето, което ти всѣки день сла-
гашь въ стомаха си. А това — той отхлупилъ гаванкитъ, въ които имало бучки сирене и глава лукъ — яденето, което ямъ азъ. Вижъ твоето ядене. То ври. Вкиснало се е. Сжщото прави всѣки день то въ твоя стомахъ. А вижъ моето ядене и отсжди самъ, защо азъ съмъ здравъ и силенъ, а ти съ боленъ стомахъ.

Поклатилъ глава султанътъ. Харесалъ му отговора на овчаря. И заповѣдалъ да го наградятъ богато, благословилъ го да живѣе още дълго и наредилъ за напредъ да не събиратъ данъкъ нито отъ него, нито отъ хората на неговия родъ.

И днесъ ще чуйте изъ Тракия да се приказва за този овчаръ, когото всички наричатъ Странджа овчаръ.

Е. Кювлиевъ.

Веднажъ врабчето като се наяло
и нему се дощѣло
да има шарени крилца,
като слънца
да грѣятъ изъ полята —
да бжде най-красиво на земята.